

Arrest

nr. 142 779 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AERDEN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.12.2010 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn familie, waaronder zijn kinderen in België verblijven. Het feit dat hij bij zijn zoon verblijft en schoondochter met de Belgische nationaliteit en eerder bij zijn Belgische schoonbroer had verbleven, kan betrokkene echter niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de gevorderde leeftijd van betrokkene betreft, hij toont niet aan dat deze hem ervaring weerhoudt om terug te keren. Deze elementen zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden.

Eventuele elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft -en eerdere verzoeken tot regularisatie heeft ingediend die werden afgewezen-, basiseducatie heeft gevolgd, huurcontracten, getuigenverklaringen en attesten voorlegt, Nederlands heeft geleerd, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en steunbetuigingen voorlegt) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid, noch onjuiste gegevens heeft verstrekt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al. 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een paspoort en of geldig visum.*"

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij zich eveneens beroept op een schending van het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 van de vreemdelingenwet.

Na het schetsen van het algemeen juridisch kader betreffende de voormelde bepalingen, gaat de verzoekende partij over tot de toetsing van de bestreden beslissing aan de formele en materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij meent dat de motivering niet afdoende is, zoals vereist door de wet van 29 juli 1991, dat de motivering vaag is en dat tevens de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken. De verzoekende partij stelt dat de staatssecretaris niet antwoordt op de door haar ingeroepen middelen. De verzoekende partij merkt op dat zij geen aanvraag heeft ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van de instructie van 19 juli 2009, doch dat de staatssecretaris antwoordt dat de verzoekende partij de richtlijn heeft ingeroepen, wat onjuist is daar zij dit geenszins heeft ingeroepen. De verzoekende partij meent dat hieruit blijkt dat de staatssecretaris een gestandaardiseerd antwoord heeft gegeven en dat niet blijkt dat de ingeroepen argumenten werden beantwoord door de staatssecretaris. De verzoekende partij stelt dat de staatssecretaris argumenteert dat zij dient terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een visum te vragen rekening houdend met het feit dat zij kinderen heeft van Belgische nationaliteit. De verzoekende partij meent dat de staatssecretaris vergeet dat de wet deze mogelijkheid verbiedt, zodat het antwoord van de staatssecretaris volledig naast de kwestie is. Gelet op het feit dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel volgens de verzoekende partij *in casu* niet in acht genomen.

3.2. Betreffende artikel 8 van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij enkel dat voornoemd artikel vermeldt dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van de vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In casu stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die verhinderen dat zij de aanvraag tot machtiging van verblijf kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt ingegaan op de door de verzoekende partij in de aanvraag aangehaalde elementen en wordt op concrete wijze toegelicht waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering is zeker niet summier, vaag of gestandaardiseerd, zij gaat immers concreet in op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht en is pertinent en draagkrachtig.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij eveneens niet bijgetreden worden waar zij voorhoudt dat de juridische en feitelijke gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich verder wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hoofdzakelijk beperkt tot een louter theoretisch betoog. Met een dergelijk theoretisch betoog wordt uiteraard nog niet aangetoond dat de thans bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt.

Waar de verzoekende partij inroept dat de wet van 29 juli 1991 ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht zodat de verwerende partij de feitelijke gegevens dient te vermelden waarom zij meent één van de criteria van artikel 7 te kunnen inroepen, en in zoverre zij hiermee kritiek wenst te voeren tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij de feitelijke gegevens vermeldt waarom zij meent dat artikel 7 van de vreemdelingenwet van toepassing is. Zo verwijst de verwerende partij naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten en stelt zij *in casu* vast dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een paspoort en of een geldig visum.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

3.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.5. De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet aldus onder meer in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag van 7 december 2010, die zich in het administratief dossier bevindt, heeft de verzoekende partij het volgende aangevoerd als buitengewone omstandigheden (concrete omstandigheden):

“Verzoeker verblijft sinds 2000 in België en diende op 24 januari 2000 een aanvraag tot regularisatie in op grond van de wet van 22 december 1999. Op 21 juli 2001 besliste de minister van Binnenlandse Zaken om de regularisatie te weigeren. Tegen voormelde beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad van State. Op 17 september 2002 wordt dit beroep verworpen bij arrest nr. 110.312.

Op 12 december 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Op 25 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing wordt bij verzoekschrift d.d. 14 juli 2008 de nietigverklaring gevorderd. Bij arrest nr. 17.843 van 28 oktober 2008 werd dit beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. (stuk I.A t/m C)

Uit bovenstaande blijkt dat verzoeker reeds 10 jaar ononderbroken in België verblijft en al de nodige stappen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Het ononderbroken karakter blijkt tevens onbetwistbaar uit de huurcontracten voorgelegd door verzoeker (stuk 2 A en B), medische

attesten (stuk 3 A en B), een energiefactuur uit 2004 (stuk 4), een verklaring van de apotheek waar hij reeds jaren klant is (stuk 5) en documenten van mutualiteit (stuk 6. A en B)

Verzoeker voldoet duidelijk aan één van de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Om die reden wordt verwezen naar het betreffende criterium 2.8.A waarop hij zich wil beroepen.

Aangezien verzoeker hier reeds sinds begin 2000 ononderbroken verblijft, is er zeker sprake van duurzame lokale verankering temeer daar zijn familieleden waaronder zijn kinderen ook in België verblijven. Het betreft B.D., zijn dochter met een verblijfsvergunning, haar echtgenoot A.K. met Belgische nationaliteit. (stuk 7.B en C). Verzoeker woont sinds kort bij zijn zoon een schoondochter, B.H., met Belgische nationaliteit (stuk 7.A) en woonde voordien bij zijn schoonbroer, B.A., met Belgische nationaliteit (stukken 8.A t/m 8.H). Verzoeker heeft reeds in 2000 de nodige stappen ondernomen om zich te integreren zoals blijkt uit het attest van het centrum voor basiseducatie (stuk 9). Verzoeker is bijgevolg reeds lang geïntegreerd in België en aangezien zijn familieleden allen in België wonen, is terugkeren naar zijn land van herkomst onmogelijk, temeer door zijn gevorderde leeftijd.

Verzoeker voldoet dus aan één van de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009. Wie aan deze criteria voldoet, voldoet ook aan de buitengewone omstandigheden. Dit werd alleszins mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker heeft aldus voldoende redenen ten gronde om in België te verblijven. In die omstandigheden hoeft het geen betoog dat het voor verzoeker onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde daar zijn aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen. De huidige aanvraag is dan ook ontvankelijk.

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 december 2010 wijst de verzoekende partij vervolgens op de redenen ter rechtvaardiging van de aanvraag en vervolgens op het niet voorhanden zijn van uitsluitingsgronden en dit als volgt:

“3.1. Gevaar voor de openbare orde of veiligheid

Er is geen sprake voor enig gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land. Voor zover bekend aan verzoeker is er geen negatieve informatie wat zijn strafrechtelijk verleden betreft.

3.2. Manifeste en opzettelijke fraude

Verzoeker heeft in deze aanvraag geen onjuiste gegevens verstrekt, noch valse of vervalste documenten aangeboden. Er kan dan ook geen sprake zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude in de aanvraag van verzoeker.”

In de bestreden beslissing van 15 juni 2012 wordt hierop als volgt geantwoord:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn familie, waaronder zijn kinderen in België verblijven. Het feit dat hij bij zijn zoon verblijft en schoondochter met de Belgische nationaliteit en eerder bij zijn Belgische schoonbroer had verbleven, kan betrokkene echter niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de gevorderde leeftijd van betrokkene betreft, hij toont niet aan dat deze hem ervaring weerhoudt om terug te keren. Deze elementen zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden.

Eventuele elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds 2000 in België verblijft -en eerdere verzoeken tot regularisatie heeft ingediend die werden afgewezen-, basiseducatie heeft gevolgd, huurcontracten, getuigenverklaringen en attesten voorlegt, Nederlands heeft geleerd, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en steunbetuigingen voorlegt) hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid, noch onjuiste gegevens heeft verstrekt, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij niet antwoordt op de door haar ingeroepen elementen.

3.7. Verder benadrukt de Raad dat het betoog van de verzoekende partij waarbij zij stelt geen aanvraag te hebben ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van de instructie van 19 juli 2009, feitelijke grondslag mist, nu uit de letterlijke bewoordingen uit twee fragmenten van haar aanvraag, ingediend op 7 december 2010, duidelijk het tegendeel blijkt:

“Verzoeker voldoet duidelijk aan één van de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Om die reden wordt verwezen naar het betreffende criterium 2.8.A waarop hij zich wil beroepen.”

“Verzoeker voldoet dus aan één van de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009. Wie aan deze criteria voldoet, voldoet ook aan de buitengewone omstandigheden.”

Gelet op het feit dat de verzoekende partij wel degelijk de instructie van 19 juli 2009 heeft ingeroepen, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hieromtrent te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing en kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat hoewel zij de instructie niet heeft ingeroepen, dienaangaande toch gemotiveerd werd door de verwerende partij zodat blijkt dat de verwerende partij een gestandaardiseerd antwoord heeft gegeven en niet blijkt dat de ingeroepen argumenten werden beantwoord.

3.8. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de staatssecretaris argumenteert dat zij dient terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een visum te vragen rekeninghoudend met het feit dat zij kinderen heeft van Belgische nationaliteit, doch dat de staatssecretaris vergeet dat de wet deze mogelijkheid verbiedt, zodat het antwoord van de staatssecretaris volledig naast de kwestie is, merkt de Raad op dat de staatssecretaris hieromtrent het volgende motiveert: *“Betrokkene beroept zich op het feit dat zijn familie, waaronder zijn kinderen in België verblijven. Het feit dat hij bij zijn zoon verblijft en schoondochter met de Belgische nationaliteit en eerder bij zijn Belgische schoonbroer had verbleven, kan betrokkene echter niet vrijstellen van de verplichting om zijn machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wat de gevorderde leeftijd van betrokkene betreft, hij toont niet aan dat deze hem ervaring weerhoudt om terug te keren. Deze elementen zijn bijgevolg geen buitengewone omstandigheden.”* De staatssecretaris wijst er aldus op dat het feit dat de verzoekende partij kinderen heeft in België haar niet kan vrijstellen van de verplichting om haar aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst daar deze verplichting enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert wat geen moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en aldus niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Uit voorgaande blijkt echter niet, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de verwerende partij motiveert dat zij dient terug te keren om aldaar een visum aan te vragen gelet op het feit dat zij kinderen heeft van de Belgische nationaliteit.

De verzoekende partij verduidelijkt geenszins welke wettelijke bepaling het aanvragen van een machtiging tot verblijf in het land van herkomst via de gewone procedure door een vreemdeling die kinderen heeft van Belgische nationaliteit verbiedt. Voorts is ook de Raad geen dergelijke wettelijke bepaling bekend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het oordeel van het bevoegde bestuur onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Waar de verzoekende partij op algemene wijze stelt dat de bestreden beslissing zeer summier is en niet evenredig is met de gevolgen en dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden door het feit dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt, merkt de Raad op dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij niet concreet toelicht. Zo geeft de verzoekende partij geen enkele toelichting omtrent de beweerde “*zeer verregaande gevolgen*” van de bestreden beslissing. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, haar geenszins de verblijfsmachtiging als dusdanig weigert, maar dat deze beslissing slechts inhoudt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard nu er in haar hoofde geen buitengewone omstandigheden aannemelijk werden gemaakt die zouden kunnen aantonen dat zij haar aanvraag niet kan indienen via de reguliere weg en dus vanuit het buitenland via de diplomatieke vertegenwoordiging van België aldaar. Een dergelijke beslissing houdt geen voorafname in op het al dan niet toekennen van een tijdelijke verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat de verzoekende partij voorbarig stelt dat haar het verblijfsrecht wordt geweigerd.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.10. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER